

Druk nr 2564

Warszawa, 20 października 2009 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Komisja Nadzwyczajna "Przyjazne
Państwo" do spraw związanych z
ograniczeniem biurokracji
NPP-020-124-2009

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu Komisja Nadzwyczajna "Przyjazne Państwo" do spraw związanych z ograniczeniem biurokracji wnosi projekt ustawy:

**- o zmianie ustawy o obszarach morskich
Rzeczypospolitej Polskiej i
administracji morskiej.**

Do reprezentowania stanowiska Komisji w pracach nad projektem ustawy został upoważniony poseł Piotr Tomański.

Przewodniczący Komisji

(-) Janusz Palikot

**Ustawa
z dnia 2009 r.
o zmianie ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji
morskiej**

Art. 1.

W ustawie z dnia 21 marca 1991 roku o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1502 i Nr 170, poz. 1652 z 2004 r. Nr 6, poz. 41, Nr 93, poza. 895 i Nr 273, poz. 2703 z 2005 r. Nr 203, poz. 1683 z 2006 r. Nr 220, poz. 1600 i Nr 249, poz. 1834 z 2007 r. Nr 21, poz. 125 z 2008 r. Nr 171, poz. 1055 oraz z 2009 r. Nr 98, poz. 817 i Nr 92, poz. 753) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 23:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Organy o których mowa w ust. 2, wydają opinię w terminie nie dłuższym niż 60 dni od otrzymania wniosku.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być wydane na okres niezbędny do realizacji i wykorzystania przedsięwzięcia, jednak nie dłuższy niż 30 lat.”,

c) po ust. 6 dodaje się ust. 6a-6g w brzmieniu:

„6a. Jeżeli w ciągu 5 lat od wydania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, nie zostanie wydane z przyczyn leżących po stronie wnioskodawcy pozwolenie na budowę organ, który wydał pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, stwierdza, w drodze decyzji, wygaśnięcie tego pozwolenia .

6b. Jeżeli w ciągu 8 lat od wydania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, nie zostanie podjęta eksploatacja inwestycji organ, który wydał to pozwolenie stwierdza, w drodze decyzji, wygaśnięcie tego pozwolenia .

6c. Organ, który wydał pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, może w drodze decyzji stwierdzić jego wygaśnięcie, jeżeli realizacja przedsięwzięcia lub jego wykorzystanie jest niezgodne z warunkami określonymi w pozwoleniu, jednocześnie nakładając karę pieniężną, o której mowa w art. 55 ust. 1 i 2.

6d. W przypadku utraty ważności pozwolenia o którym mowa w ust. 1 lub stwierdzenia jego wygaśnięcia w drodze decyzji określonych w ust. 6b i 6c, organ który wydał pozwolenie, może w drodze decyzji nakazać podmiotowi, któremu udzielono pozwolenia, całkowite lub częściowe usunięcie na koszt podmiotu konstrukcji, urządzeń i elementów infrastruktury oraz spowodowanych szkód w środowisku morskim, określając warunki i termin wykonania tych czynności.

6e. Jeżeli konstrukcje, urządzenia i elementy infrastruktury oraz szkody w środowisku nie zostaną usunięte zgodnie z warunkami i terminami określonymi w decyzji, o której mowa w ust. 6d, właściwy terytorialnie dyrektor urzędu morskiego może zarządzić wykonanie tych prac na koszt podmiotu zobowiązanego do ich wykonania decyzją wymienioną w ust.6d.

6f. Dla przedsięwzięć które zostały zrealizowane i były wykorzystywane zgodnie z wymogami określonymi w pozwoleniu o którym mowa w ust. 1, organ który je wydał może, w drodze decyzji, na wniosek podmiotu posiadającego to pozwolenie, po upływie terminu o którym mowa w ust. 6, przedłużyć ważność pozwolenia, na okres do 20 lat. Przepisy Art. 23 ust. 3-5 i Art. 27b ust. 1 i 1a stosuje się odpowiednio.

6g. Opłata za zajęcie wyłącznej strefy ekonomicznej, o której mowa w Art. 27b ust. 1 i 1a, związana z decyzją wymienioną w ust.6f, wnoszona jest w całości w terminie 30 dni od dnia w którym decyzja o przedłużeniu ważności pozwolenia stała się ostateczna.”;

2) w art. 27b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27b ust. 1 Za wydanie pozwoleń, o których mowa w art. 23, art. 23a i art. 26, organ wydający pozwolenia pobiera opłaty w wysokości stanowiącej równowartość 300 jednostek obliczeniowych, określonych w art. 55, a jeżeli wydane pozwolenie przewiduje zajęcie wyłącznej strefy ekonomicznej pod sztuczną wyspę, konstrukcję i urządzenie, pobiera się dodatkową opłatę w wysokości stanowiącej 1% wartości planowanego przedsięwzięcia, określonej na podstawie danych rynkowych na dzień wydania pozwolenia. Dodatkową opłatę pobiera się w następujący sposób:

- 1) 10% pełnej kwoty opłaty w ciągu 30 dni po otrzymaniu pozwoleń o których mowa w art. 23, art. 23a i art. 26
- 2) 30% pełnej kwoty w ciągu 30 dni od dnia w którym decyzja o pozwoleniu na budowę przedsięwzięcia stała się ostateczna.
- 3) 30% pełnej kwoty w ciągu 30 dni od dnia w którym decyzja potwierdzająca spełnienie warunków zezwalających na użytkowanie przedsięwzięcia, określona ustawą Prawo budowlane, stała się ostateczna.
- 4) 30% pełnej kwoty po 3 latach od daty, o której mowa w pkt. 3.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Brak opłaty w terminach, o których mowa w ust. 1, stanowi podstawę utraty ważności pozwolenia, określaną w drodze decyzji organu który wydał pozwolenie o którym mowa w art. 23, art. 23a i art. 26. Przepisy art. 23 ust. 6d i 6e stosuje się odpowiednio.” .

Art. 2

Do spraw wszczętych a nie zakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 3

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia jej ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Wyjaśnienie celu ustawy.

Ustawa ma na celu umożliwienie rozwoju na polskich obszarach morskich energetyki wiatrowej, poprzez dostosowanie przepisów regulujących wydawanie pozwoleń na wznoszenie i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń do uwarunkowań procesu inwestycyjnego w energetyce wiatrowej na morzu.

Proces przygotowania projektu farmy wiatrowej na morzu, wraz z wnioskiem o pozwolenie na wznoszenie i wykorzystywanie, trwa średnio ok. 7 lat, ze względu na konieczność wykonania szeregu specjalistycznych, długotrwałych badań środowiska morskiego, niezbędnych dla uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz wykonania poprawnego projektu technicznego. Należy podkreślić, że rozpoczęcie wielu badań może być możliwe dopiero po określeniu dla danej inwestycji lokalizacji poprzez wydanie pozwolenia na wznoszenie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń. Okres eksploatacji farmy wiatrowej na morzu wynosi ok. 20-25 lat.

Ustawa ma na celu wydłużenie ważności pozwolenia na okres do 5 lat w celu przygotowania projektu inwestycyjnego oraz do 30 lat na jego realizację i wykorzystanie. Ponadto wprowadza mechanizm przedłużania ważności pozwolenia o kolejne 20 lat o ile dotychczasowe wykorzystanie inwestycji było zgodne z wydanym pozwoleniem. Takie przedłużenie ważności pozwolenia umożliwi dalszą eksploatację farmy wiatrowej po dokonaniu niezbędnych renowacji, np. wymiany turbin.

Jednocześnie ustawa wprowadza mechanizmy zabezpieczające przed blokowaniem lokalizacji pod projekty, które nie są realizowane. W przypadku nieuzyskania w ciągu 5 lat pozwolenia na budowę dla przedsięwzięcia, które uzyska pozwolenie na wznoszenie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń oraz nie uzyskania w ciągu dalszych 3 lat decyzji dopuszczającej użytkowanie przedsięwzięcia, pozwolenie to może zostać unieważnione decyzją organu, który je wydał. Taki mechanizm pozwala zweryfikować organowi właściwe powody opóźnień w przygotowaniu i realizacji projektu, co ma szczególne znaczenie w przypadku pierwszych, pionierskich przedsięwzięć realizowanych w Polsce.

Ustawa ponadto zmienia sposób płatności za wydanie pozwolenia na wznoszenie i wykorzystanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń na morzu w wyłącznej strefie ekonomicznej, w taki sposób aby uwzględniać realia finansowe przygotowania tego typu przedsięwzięć. W miarę postępu procesu inwestycyjnego oraz zmniejszania ryzyka jego

niewykonania z powodów niezależnych od inwestora, dokonywane były by kolejne transze wpłaty, której całkowita wartość będzie wynosić dziesiątki milionów złotych.

Ustawa likwiduje ponadto ryzyko zbyt długich uzgodnień pomiędzy właściwymi organami w procesie wydawania pozwolenia na wznoszenie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń. Przy inwestycjach tak bardzo kosztownych, na etapie przygotowania inwestycji, groźba przedłużania procesu decyzyjnego może powodować zablokowanie decyzji inwestycyjnych, ze względu na zbyt duże ryzyko zaburzenia harmonogramu realizacji procesu inwestycyjnego.

2. Przedstawienie stanu obecnego.

W obecnym stanie prawnym pozwolenie na wznoszenie i wykorzystanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń, które na morzu stanowi odpowiednik decyzji lokalizacyjnej dla inwestycji realizowanych na lądzie, ważne jest przez okres nie dłuższy niż 5 lat od dnia wydania. Okres ten jest stanowczo za krótki w odniesieniu do możliwości przygotowania i realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie morskiej farmy wiatrowej.

Ponadto, przed uzyskaniem pozwolenia inwestor zobowiązany jest do wniesienia bezzwrotnej opłaty w wysokości 1% wartości przedsięwzięcia, która w przypadku farmy wiatrowej na morzu może wynosić ponad 60-100 mln zł. Inwestor nie może sobie pozwolić na taką opłatę na etapie wstępnych analiz możliwości zrealizowania projektu. Dopiero bowiem uzyskanie pozwolenia pozwoli na szczegółowe badania środowiska morskiego, uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, warunków przyłączenia oraz przygotowanie projektu technicznego. Na każdym z tych kolejnych etapów może okazać się, że realizacja planowanego przedsięwzięcia nie będzie możliwa.

3. Różnice między dotychczasowym a przewidywanym stanem prawnym.

Wprowadzone ustawą zmiany pozwolą na wydłużenie okresu ważności pozwolenia na wznoszenie i wykorzystanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń z 5 lat do 30, z zastrzeżeniem konieczności przygotowania projektu do etapu pozwolenia na budowę w terminie 5 lat i przystąpienia do eksploatacji w terminie 8 lat od otrzymania tego pozwolenia.

Zostanie określony termin przeprowadzenia uzgodnień pozwolenia na wznoszenie sztucznych wysp pomiędzy 6 ministrami do 60 dni. Dziś brak jest takiego terminu, co może powodować nieuzasadnione wydłużenie procesu uzgodnień.

Zmieniony zostanie system dokonywania płatności za uzyskanie pozwolenia na wznoszenie i wykorzystanie sztucznych wysp, z obecnej jednorazowej wpłaty przed

uzyskaniem pozwolenia, na płatność rozłożoną na 4 raty, w kolejnych etapach przygotowania i realizacji projektu: 10% po uzyskaniu pozwolenia na sztuczne wyspy, 30% po uzyskaniu pozwolenia na budowę, 30% po oddaniu przedsięwzięcia do użytku i 30% 3 lata po oddaniu przedsięwzięcia do użytku.

4. Oczekiwane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne.

Należy zakładać, że wejście w życie niniejszej nowelizacji ustawy spowoduje pozytywne skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne. Rozwój morskiej energetyki wiatrowej będzie jednym z kluczowych elementów pozwalającym na osiągnięcie przez Polskę poziomu 15% udziału energii z odnawialnych źródeł w roku 2020, czego wymaga od nas Dyrektywa 2009/28/WE o promocji wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych.

Bez zmian w obecnie obowiązujących przepisach regulujących zasady przyznawania pozwoleń na wznoszenie i wykorzystanie sztucznych wysp, które jest odpowiednikiem decyzji lokalizacyjnej dla inwestycji realizowanych na obszarach morskich, nie będzie możliwy rozwój energetyki wiatrowej na polskich obszarach morskich. Zbyt krótki okres ważności pozwolenia oraz nie uwzględniający realiów inwestycyjnych i finansowych system dokonywania opłat za nie powoduje, że Polska jest jedynym krajem nadbałtyckim UE, który do dziś nie wszedł w fazę przygotowania konkretnych projektów inwestycyjnych.

Rozwój morskiej energetyki wiatrowej przyczyni się nie tylko do spełnienia wymogów UE w zakresie wdrażania pakietu energetyczno-klimatycznego, ale umożliwi także włączenie się Polski w proces tworzenia morskich połączeń energetycznych, wykorzystanie środków UE przeznaczonych na wsparcie rozwoju morskich farm wiatrowych. Przyczyni się także do tworzenia nowych miejsc pracy tworzenia nowych nisz naukowych oraz zwiększenia konkurencyjności polskiej energetyki.

Pozytywnym skutkiem dla budżetu państwa lub jednostek samorządu terytorialnego jest doprecyzowanie możliwości nałożenia na podmiot, któremu udzielono pozwolenia, obowiązku całkowitego lub częściowego usunięcia na swój koszt konstrukcji, urządzeń i elementów infrastruktury oraz spowodowanych szkód w środowisku morskim określając warunki i termin tych czynności w przypadku utraty ważności pozwolenia lub unieważnienia decyzji o udzieleniu pozwolenia. Oznacza to bowiem, iż koszty te nie będą musiały być ponoszone z budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Biorąc pod uwagę rozwój energetyki wiatrowej w Polsce (według danych Polskiego Stowarzyszenia Energetyki Wiatrowej produkcja energii z wiatru w Polsce w 2004 r. wynosiła 142,3 GWh a w 2007 r. już 392,6 GWh) można mieć nadzieję na wzrost dochodów budżetu państwa w związku ze zwiększającą się liczbą wydawanych pozwoleń na wznoszenie

i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich, które wykorzystywane będą do wytwarzania energii z wiatru.

Zaproponowane zmiany nie będą premiować energetyki wiatrowej względem innych przedsięwzięć budowlanych planowanych i realizowanych na polskich obszarach morskich, gdyż będą w taki sam sposób ułatwiać przygotowanie i realizację wszystkich projektów.

5. Ocena zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy pozostaje poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Warszawa, 2 listopada 2009 r.

BAS-WAL-2279/09

Pan Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna o zgodności komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Piotr Tomański) z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy ma na celu nowelizację ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1502, ze zm.). Zmiany dotyczą pozwolenia na wznoszenie i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich i polegają na wprowadzeniu instrukcyjnego terminu na wydanie pozwolenia, przedłużeniu okresu, na jaki pozwolenie to może być wydane, wprowadzeniu instytucji wygaśnięcia pozwolenia. Projekt przewiduje także zmianę zasad pobierania opłaty dodatkowej za wydanie pozwolenia (a także pozwolenia na układanie i utrzymywanie podmorskich kabli i rurociągów na morskich wodach wewnętrznych i morzu terytorialnym).

Projekt zawiera przepis przejściowy.

Ustawa ma wejść w życie po upływie 30 dni od dnia jej ogłoszenia.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje kwestii objętych projektem ustawy.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Projekt ustawy nie jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

V. Konkluzje

Komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej pozostaje poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego i Międzynarodowego

Akceptował: p.o. Szefa Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 2 listopada 2009 r.

BAS-WAL-2280/09

Pan Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
dotycząca możliwości uznania komisyjnego projektu ustawy o zmianie
ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji
morskiej (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Piotr Tomański) za projekt
ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a ust. 1
Regulaminu Sejmu

Stosownie do art. 95a ust. 1 Regulaminu Sejmu, projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej jest projekt ustawy mającej na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy ma na celu nowelizację ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1502, ze zm.). Zmiany dotyczą pozwolenia na wnoszenie i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich i polegają na wprowadzeniu instrukcyjnego terminu na wydanie pozwolenia, przedłużeniu okresu, na jaki pozwolenie to może być wydane, wprowadzeniu instytucji wygaśnięcia pozwolenia. Projekt przewiduje także zmianę zasad pobierania opłaty dodatkowej za wydanie pozwolenia (a także pozwolenia na układanie i utrzymywanie podmorskich kabli i rurociągów na morskich wodach wewnętrznych i morzu terytorialnym).

Ponieważ opiniowany projekt ustawy o zmianie ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej pozostaje poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej nie ma podstaw, by uznać go za projekt ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego i Międzynarodowego
Akceptował: p.o. Szefa Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, 24 listopada 2009 r.

ZW/0714/104/09

SEKRETARIAT SZEFA KS

WPLYNĘŁO

dnia 24.11.2009 r.

(podpis)

Szanowny Pan
Lech Czapla
p.o. Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Michale,

W odpowiedzi na pismo z dnia 9 listopada br. dotyczące przedłożenia opinii nt. komisyjnego projektu ustawy: o zmianie ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej w załączeniu, uprzejmie przesyłamy uwagi otrzymane z województwa pomorskiego.

Z wyrazami szacunku

/-/ Bogdan Ciepielewski
Dyrektor Biura ZWRP

OPINIA dot. projektu zmiany ustawy o obszarach morskich RP (woj. pomorskie)

Nie odnosząc się do proponowanych rozstrzygnięć: terminów, kwot itp. Zwrócić należy uwagę na generalny niewłaściwy sposób rozumowania przyjęty w projekcie zmiany. Otóż w miejsce zasady generalnej przewidzianej prawem, jaką stanowiłby Plan zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, przygotowany w sposób uwzględniający wszystkie złożone uwarunkowania występujące w tych obszarach, proponuje się kolejną ścieżkę postępowania uznaniowego – decyzję urzędniczą.

Nie ma wątpliwości, że przyjęcie rozstrzygnięć proponowanych w zmianie jest na rękę konkretnym podmiotom, zaawansowanym już w działaniach na konkretnych obszarach. Czy jednak są to podmioty gwarantujące najwyższą efektywność przedsięwzięcia? Gwarantujące zachowanie pryncypiów zagospodarowania przestrzeni morskiej? Nie można tego wykluczyć, jednak zapewne to po prostu ci, którzy pierwsi zainteresowali się tematem. Wydawanie na ich rzecz decyzji urzędniczych może skutkować wyłącznie tym, że nie zostaną przeprowadzone żadne analizy optymalnego wykorzystania przestrzeni morskiej.

Zdecydowanie lepszym rozwiązaniem, niż proponowane, byłoby opracowanie przepisów wykonawczych umożliwiających sporządzanie planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich. Jeśliby w takim planie ustalono akwen, na którym może być realizowana energetyka wiatrowa – nic prostszego, jak ogłosić przetarg na realizację inwestycji. Tak robi się to od lat w Danii i z dużym powodzeniem.

Właśnie z uwagi na wielkie koszty przedsięwzięcia i złożoną problematykę, nie wydaje właściwe rozstrzygnięcie w oparciu o decyzje urzędników.

Proponowany projekt stanowi zaprzeczenie formułowanych w dokumentach wspólnotowych tendencji, zmierzających do rozszerzenia planowania przestrzennego na obszary morskie. Stanowi natomiast kolejny przykład ustawy wydawanej „na zapotrzebowanie społeczne” to znaczy kilku zupełnie konkretnych członków społeczeństwa, którzy – być może zanim zostaną podjęte wspólne ustalenia na szczeblu wspólnotowym – zdążą już zawłaszczyć skutecznie atrakcyjne fragmenty przestrzeni morskiej.

Mając świadomość braku planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich należy pamiętać jednak o dużym zróżnicowaniu tych obszarów morskich. Są takie, gdzie ze względu na liczne uwarunkowania środowiskowe i konflikty z innymi działalnościami jedynym rozwiązaniem, w którym zostaną rozważone i wyważone wszystkie cele winny być plany zagospodarowania przestrzennego (vide: opracowany projekt pilotażowy takiego planu dla zachodniej części Zatoki Gdańskiej), ale być może są także takie, gdzie brak planów jest obecnie jedynie formalną przeszkodą. Zróżnicowanie tych obszarów winno być wskazane w Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, obejmującej także wszystkie obszary morskie, aktualnie przygotowywanej w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego

Obecny stan nie daje szans na rozwój energetyki wiatrowej na morzu w Polsce. Przyczyną jest niestabilne prawo, brak gwarancji przyjęcia prądu do sieci, brak gwarancji podłączenia i wysokie opłaty za korzystanie z przestrzeni morskiej wnoszone niezależnie od ostatecznych rozstrzygnięć administracyjnych to jest uzyskania realnej możliwości dysponowania przestrzenią morską na cele gospodarcze. Dla tego warte rozważenia jest wprowadzenie, jednak tylko dla określonych obszarów morskich rozwiązań innych o ściśle określonym okresie funkcjonowania (nie powinno to być jednak rozwiązanie trwałe, podstawowe).

Uwagi szczegółowe:

1. Podstawą wymiaru płatności (1%) nie powinna być jak stanowi nowy art. 27b wartość rynkowa planowanego przedsięwzięcia. To bardzo utrudni koszt kalkulacji. Wielkość ta powinna być ustanawiana rozporządzeniami i mieć charakter stabilny. Lepszym byłoby ustalenie np. 20 tys EUR od zainwestowanego Megawata. Proponowane rozwiązanie wydłuży proces planistyczny i sprzyjać będzie dużej swobodzie interpretacyjnej i dowolności.
2. Trzeba sprecyzować czy w sytuacji, gdy wydano pozwolenie ale mamy do czynienia z brakiem decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych czy de facto decyzją negatywną inwestor ma wносить dalsze 90% opłaty czy też wystarczy ze wniósł i stracił 10% tej opłaty (art. 27b) jaki ma sens wnoszeni tej opłaty do końca, gdy decyzja o pozwoleniu nie staje się ostateczna. Art. 27b mówi o rozłożeniu opłaty na raty ale nie mówi o umarzaniu tej opłaty. Czyli stan prawny jest taki, że jeśli decyzja o pozwoleniu nie jest ostateczna inwestor nadal ma zobowiązanie 90% opłaty tylko nie musi go płacić. Czy tak to ma być?
3. Art. 23 p 6a mówi o utracie pozwolenia jeśli w 5 lat nie zyska się pozwolenia na budowę z przyczyn po stronie wnioskodawcy . Zgoda na ten zapis, ale trzeba wyjaśnić czy przyczyną po stronie wnioskodawcy czy nie jest np. wymóg 4 letniego monitoringu ekologicznego w decyzji środowiskowej co uniemożliwi inwestorowi uzyskanie pozwolenia na budowę w 5 lat, albo nieugięta postawa sieci energetycznych i konflikt wnioskodawcy z siecią co też może mu uniemożliwić uzyskanie pozwolenia na budowę w 5 lat. Może lepiej zmienić zapis z „przyczyn leżących po stronie wnioskodawcy ” na zapis „z winy lub braku aktywności wnioskodawcy”.
4. Art. 23 p 6b mówi o cofnięciu pozwolenia w sytuacji nie podjęcia eksploatacji. A co się stanie gdy inwestycja powstanie a sieci energetyczne jej w 8 lat nie podłączą? Czy inwestor będzie musiał ją rozebrać? To nie ma sensu. Tam musi być też zapis o winie inwestora.

KRAJOWA IZBA
RADCÓW PRAWNYCH

00-478 Warszawa • Aleje Ujazdowskie 18 lok. 4
tel./fax: 022 622 05 88, 622 84 28;33 • e-mail: kirp@kirp.pl • NIP: 526-10-43-011

L.dz. 12477 /OBSiL/2009

Warszawa, dnia 16 listopada 2009 r.

SEKRETARIAT SZEFKA KS
WPLYNĘŁO

dnia.....25.11.2009..... 200..... r.
.....
(podpis)

Szanowny Pan
Lech Czapla
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowni Państwo Ministrze!

W nawiązaniu do przesłanego przy piśmie PS-189/09 z dnia 9 listopada 2009 r. komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej - uprzejmie zawiadamiam, że Ośrodek Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych nie zgłasza uwag do tego projektu.

Do powołania

Wiceprezes
Krajowej Rady Radców Prawnych

Dariusz Sałajewski